

Từ Thiện

Quang Nguyễn

Nằm sâu sau những hàng cây ngả bóng bên dòng kênh xanh, xóm Lá hiện lên bình dị như chính cái tên của nó. Đó là nơi tập hợp của một xóm nhà nằm san sát, cách nhau chỉ cái hàng rào. Nhà này nói chuyện nhà kia có thể nghe thấy.

Cái câu “*bà con xa, không bằng láng giềng gần*” quả thật rất đúng đối với những người dân xóm này. Nơi đây là một bầu không khí ấm áp lạ kỳ. Ở xóm Lá, người ta không đo lòng nhau bằng vật chất xa hoa, mà gắn kết bởi sợi dây nghĩa tình bền chặt, nơi mà bó rau, trái ớt cũng được chia đôi, sưởi ấm tâm hồn nhau qua bao mùa mưa nắng. Cuộc sống ở xóm Lá cứ thế trôi qua trong sự đùm bọc yêu thương chưa bao giờ cạn kiệt nụ cười, tấm lòng. Sáng sớm, khi sương còn đọng trên lá dứa, người ta đã nghe tiếng gọi nhau í ới mượn cái này cái nọ, xin nắm trà hay chia nhau mấy trái cây mới hái được ngoài vườn. Những ngôi nhà ở đây chẳng bao giờ đóng cửa then cài, bởi nhà ai cũng như nhà mình. Khi có người ốm đau hay lúc thất nghiệp, cả xóm lại xúm vào, người giúp công, kẻ giúp của, dù cái của ấy chỉ là vài đồng bạc lẻ chẳng nhiều nhưng nặng trĩu tâm tình. Họ sống dựa vào nhau, lấy sự tử tế làm điểm tựa để vượt qua những ngày giông bão. Ở xóm Lá, tình người chính là thứ đặc sản quý giá nhất, biến mảnh đất cằn cỗi thành tổ ấm bình yên nhất cuộc đời.

Giữa cái chân chất của những người già và sự hồn nhiên của lũ trẻ, hình ảnh vợ chồng chị Thuận, sống ở đầu xóm chính là biểu tượng của sự tiếp nối lòng nhân ái. Dù sinh ra trong một gia đình có uy tín, được trọng vọng nhất nhì xóm Lá, nhưng anh chị chẳng mấy may có chút kiêu kỳ nào. Ngược lại, họ chính là nhịp cầu nối những yêu thương. Là những người hướng Phật, anh chị thường xuyên đi chùa, không chỉ để cầu an mà còn để mang về những lời động viên cho bà con. Niềm tin vào thiện lương dường như thấm đượm trong từng cử chỉ nhẹ nhàng của chị Thuận và cái gật đầu ấm áp của anh Tấn. Ở đâu khó, ở đó có hai vợ chồng. Chẳng quản ngại mưa nắng hay đường đất bùn lầy, hễ trong xóm có cụ già neo đơn phát bệnh giữa đêm hay nhà ai bị gió lốc thổi bay mái lá, người ta lại thấy bóng dáng anh chị đầu tiên. Anh Tấn thì xắn tay áo sửa sang nhà cửa, chị Thuận thì tận tụy thuốc thang, cháo rau chăm sóc. Không chỉ giúp đỡ về vật chất, đôi vợ chồng trẻ còn là người truyền cảm hứng cho những mảnh đời bất hạnh, giúp họ tin rằng dù nghèo khó đến đâu, họ vẫn không bị bỏ lại phía sau.

Sự xuất hiện của anh chị giống như một luồng gió mát, làm dịu đi cái khắc nghiệt của sự nghèo nàn, biến xóm Lá không chỉ là nơi để ở, mà còn là nơi để người ta nương tựa vào nhau bằng một thứ đức tin thuần khiết về tình người. Nghĩa tình ở xóm Lá không chỉ rộn ràng trong những ngày vui, mà còn lắng đọng, sâu sắc nhất vào những lúc đau thương, mất mát. Mỗi khi trong xóm có tiếng trống đám tang vang lên, người ta lại thấy vợ chồng anh chị có mặt đầu tiên, lặng lẽ và tận tụy, đến với gia quyến bằng tất cả sự thành tâm. Dưới khối nhang bằng lăng cay xòe, tiếng tụng kinh trầm ấm, đều đặn của hai vợ chồng vang lên giữa không gian tĩnh mịch. Họ không chỉ tụng kinh để cầu cho linh hồn người quá cố được về miền cực lạc, mà còn để xoa dịu nỗi đau thất lòng của người ở lại. Sự hiện diện của đôi vợ chồng trẻ trong những lúc tang gia bối rối ấy giống như một điểm tựa tinh thần vững chãi. Họ dạy cho lũ trẻ trong xóm bài học về nghĩa tử là nghĩa tận, rằng con người ta sống với nhau không chỉ bằng chén cơm lúc đói, mà còn bằng nén nhang và giọt nước mắt chia sẻ lúc lìa đời. Chính tấm lòng ấy đã khiến cái xóm Lá trở nên tôn nghiêm và ấm áp tình người hơn bao giờ hết. Sự có mặt của họ như một vị cứu tinh, hiện thân của một bồ tát sống. Uy tín lẫy lừng, đi tới đâu được quý trọng tới đó. Chuyện đi giúp đỡ người khác nó không còn nằm trong phạm vi của xóm Lá, mà còn lan rộng ra ở nhiều địa phương. Tóm lại nơi nào có khó khăn cần được sự giúp đỡ, nơi ấy chắc chắn có vợ chồng chị Thuận.

Nếu trong xóm Lá vợ chồng chị Thuận là hiện thân của sự tử tế, thiện lương thánh thần, được người người tôn trọng thì anh Tèo, một gã thợ xây lại đối lập rõ rệt đại diện cho quỷ dữ. Giữa cái xóm Lá vốn trọng lễ nghĩa và sự nhẹ nhàng, anh Tèo như một nốt nhạc lạc què, chát chúa. Với gương mặt bặm trợn, vết sẹo dài trên trán và cách ăn nói cộc lốc, lỗ mãng, anh đi đến đâu là người ta né tránh đến đó. Nhưng cái khiến anh bị cả xóm tẩy chay không phải là vẻ ngoài hung dữ, mà là cái miệng độc địa luôn nói bóng gió về chuyện kêu gọi quyên góp từ thiện. Anh thẳng thừng chỉ trích những kẻ mượn danh thần Phật để trục lợi, ăn chặn tiền xương máu của người nghèo. Tuy chỉ nói bóng gió không chỉ đích danh, nhưng người ta hiểu anh nói tới ai. Anh Tèo thường nói rằng:

- Những đồng tiền lẻ chắt chiu của bà con lối xóm và sự hào phóng của các nhà hảo tâm phương xa đổ về, nhưng chỉ một phần nhỏ chạm được đến tay những mảnh đời bất hạnh. Phần lớn còn lại đã âm

thâm chầy vào túi riêng của những kẻ giả danh nhân đức. Họ làm bất cứ việc gì mang giá trị ý nghĩa, dù biết là giả tạo cũng đều không quên quay phim, chụp ảnh thật tỉ mỉ. Những giọt nước mắt chia sẻ ấy, nhìn thì thật nhưng lại mang đầy tính diễn xuất, phục vụ cho mục đích đánh bóng tên tuổi để tiếp tục huy động vốn từ thiện. Nói ra thì động chạm nhưng sự thật luôn là vậy, nó phơi bày mặt trái đầy toan tính núp bóng thiện lương. Đằng sau những lời kinh kệ trầm bổng và vẻ đạo mạo, nhân từ ấy là một kịch bản trục lợi rất tinh vi. Cái lòng thương người sự tin tưởng tuyệt đối đã vô tình trở thành nguyên liệu cho những bài đăng đấm nước mắt trên mạng xã hội. Họ khéo léo dùng uy tín để làm tấm bình phong, biến nỗi đau mất mát của người khác thành công cụ riêng để kêu gọi quyên góp nhằm hưởng lợi.

Sự hiện diện của anh Tèo trở thành cái gai trong mắt vợ chồng chị Thuận. Để bảo vệ danh dự, vợ chồng chị đã khéo léo dùng uy tín của mình để truyền thông khắp xóm về bản chất của Tèo. Chị Thuận than thở với bà con bằng giọng hiền lành:

- Tội nghiệp anh Tèo, đã không giúp được ai lại còn gieo nghiệp chướng, nói lời cay nghiệt với những người đang dốc lòng làm phước. Quả báo sẽ đến sớm cho mà xem.

Những lời nói của đôi vợ chồng đức độ nhanh chóng biến anh Tèo thành kẻ tội đồ, một loại người ăn không ngồi rồi, ghen ăn tức ở. Người dân xóm Lá vốn chất phác, họ tin vào vẻ ngoài thánh thiện của vợ chồng chị Thuận nên nhìn Tèo bằng ánh mắt khinh bỉ, thậm chí coi anh là vết nhơ của xóm. Mỗi khi Tèo định lên tiếng cảnh báo về những khuất tất trong việc quyên góp, tiếng nói của sự nhân từ lại át đi tất cả. Anh độc hành trong chính xóm giềng của mình, mang tiếng là kẻ phá hoại sự đoàn kết. Anh thấy buồn, trong khi những kẻ đang rút ruột đồng tiền từ thiện lại được tôn vinh như những đấng cứu thế. Giữa sự ghẻ lạnh của cả xóm Lá, vẫn còn một đốm lửa nhỏ sưởi ấm cho nỗi lòng của anh Tèo, đó chính là bà chín Sương một bà già nghèo, bị bệnh tiểu đường, sống cùng với một đứa con tâm thần trong căn nhà rách nát cuối xóm. Bà già mù mờ về công nghệ, chẳng biết mạng xã hội là gì, nhưng bà có đôi mắt của trái tim để nhìn thấu chân tướng sự việc. Nhất là bà chưa nghe anh Tèo kể công với bất kỳ ai kể cả bà. Nhớ có một lần, bà phát hiện

ra mình bị tiểu đường nhưng không có tiền để uống thuốc, thế là qua mấy ngày sau anh Tèo lại đem tới cho bà một cái thẻ bảo hiểm. Anh nói rằng:

- Của người ta cho bà đó. Vì thấy già, neo đơn, lại nuôi người con tâm thần nên họ thương. Không phải của tôi đâu. Hàng tháng tôi đi lấy thuốc cho tôi, rồi lấy dùm cho bà luôn. Cái này là thuận đường chứ tôi chẳng tốt lành gì.

Bà Chín Sương sững sờ hỏi lại.

- Người ta là ai? Làm sao để cảm ơn họ.
- Bà hỏi để làm gì. Biết vậy là được rồi.

Nói rồi anh quay lưng đi ngay, như không để bà có cơ hội hỏi tiếp.

Hàng tháng anh đi lấy thuốc cho bà. Rồi mang qua bao gạo, kèm câu nói cũ:

- Của người ta cho bà, không phải của tôi mua đâu.

Sau này bà mới biết gạo hàng tháng ấy là của anh Tèo mua để cho những hoàn cảnh đặc biệt khó khăn như bà. Vì anh không muốn người khác mang ơn nên chưa từng nhận là của mình.

Bà biết Tèo là chủ nhân của số gạo từ thiện ấy cũng quá đỗi tình cờ. Đó là một lần con Ly, người trong xóm đi lấy chồng ở huyện. Con Ly về xóm ăn giỗ nhà ngoại rồi ghé vào nhà bà Chín Sương để thăm hỏi sức khỏe vì biết bà bệnh. Khi Ly chuẩn bị về, bà Chín Sương lấy cái dao ra sau bụi chuối để cắt một buồng chuối đang chín làm quà cho Ly. Bà kêu cô lấy dùm cái bao để đựng cho khỏi dính mũ. Khi Ly lấy cái vỏ bao cho bà, cô nhìn thấy quen thuộc, biết đây là gạo nhà mình nên hỏi bà Chín Sương.

- Ua! Bà Chín cũng mua gạo ở nhà con hả? Đây là hiệu gạo của nhà chồng con đây mà.
- Tao đâu có biết. Tháng nào thằng Tèo nó cũng đem qua. Nó nói người nào đó cho vì thấy hoàn cảnh tội nghiệp.
- À hèn gì! Người nào mà cho. Của anh Tèo bỏ tiền ra mua đó. Tháng nào cũng ghé tiệm con mua 5 bao gạo. Thành mỗi ruột luôn. Con có hỏi mua cho ai mà tháng nào cũng đều mua. Anh không trả lời, chỉ nói là mình đi lấy thuốc rồi ghé mua để tích trữ trong nhà.

Từ đó bà biết Tèo không phải là hạng người như trong xóm đánh giá và tẩy chay. Anh là người tốt thật sự.

Tặng, nhưng lại giấu mặt, cũng chẳng quay phim, chụp ảnh như cách vợ chồng chị Thuận thường làm khi ban phát lòng thương. Trong khi vợ chồng chị Thuận dùng tiền quyên góp của thiên hạ để làm rồi lấy tiếng thơm,

thì anh Tèo lại dùng chính những đồng tiền mồ hôi nước mắt bằng công việc thợ xây để giúp đỡ bà con. Anh giúp người bằng cái tâm lặng lẽ, chấp nhận bị cả xóm chửi rửa, khinh khi chứ không thềm đem lòng tốt ra cân đo đong đếm. Bà hiểu rằng, ở cái xóm Lá này, người nói lời hay chưa chắc đã có tâm lành, còn kẻ ăn nói cộc lốc, vẻ ngoài đáng sợ như Tèo lại mang trong mình trái tim của một vị bồ tát đích thực, vị bồ tát không cần hào quang, chỉ cần lương tâm thanh thản.

Sự hoài nghi bắt đầu lan ra khắp xóm Lá như một làn sương muối buốt giá. Người ta chột giật mình nhận ra những nghịch lý chướng mắt: Vợ chồng chị Thuận quanh năm suốt tháng chỉ thấy đi chùa, đọc kinh, ấy vậy mà căn nhà nhỏ xập xệ ngày nào giờ đã biến thành ngôi nhà mái thái khang trang nhất vùng. Anh chị đi đâu cũng áo quần bóng bẩy, vàng đeo đỏ tay, lóng lánh hơn cả ánh nến trên bàn thờ. Trong khi đó, cả xóm ai cũng biết họ chẳng có nghề nghề gì ra hồn ngoài việc đi làm phước. Những năm trước đây vợ chồng chị có bán quán hủ tiếu buổi sáng ở chợ, nhưng cũng đã nghỉ từ lâu. Từ đó họ chẳng có làm gì, thế nhưng vẫn thường xuyên các buổi tiệc tùng bia bọt, ca hát, đi khắp nơi từ thiện, chụp ảnh, đăng bài kêu gọi sự quyên góp từ cộng đồng mạng khắp Facebook. Người ta đặt câu hỏi: số tiền ấy ở đâu ra? Liệu họ nắm giữ số tiền của Mạnh Thường Quân rồi có trao đúng nơi, đúng chỗ, đúng với số tiền ấy không? Chỉ có trời biết.

Sự việc bùng nổ khi ông Thắng, một Mạnh Thường Quân có tiếng từ thành phố, cũng là người dân xóm này. Đã rời bỏ quê hương lên thành phố lập nghiệp rồi trở nên thành đạt khá giả, nhưng không quên cội nguồn của mình, nơi đã cho ông chén cơm, nơi đã cưu mang ông. Nay ông bất ngờ ghé thăm xóm Lá mà không báo trước. Ông cầm trên tay bản danh sách tặng quà ghi rõ mỗi hộ nghèo nhận 2 triệu đồng để ăn tết, nhưng khi hỏi thăm bà con thì họ chỉ nhận được đúng một bao gạo, chai dầu ăn, một ký đường cát. Giá trị số quà ấy ước tính không tới 500 nghìn đồng, đáng nói hơn chỉ có vài hộ có. Ông Thắng nổi trận lôi đình, tìm đến tận căn nhà mái thái của vợ chồng chị Thuận để đối chất. Nhưng trái với dự đoán về một sự hèn nhát, vợ chồng chị đón tiếp ông bằng một thái độ điềm tĩnh đến đáng sợ. Chị Thuận không hề nao núng, thản nhiên nói.

- Vợ chồng em thấy những vùng lân cận khổ hơn. Nên đã cho họ. Cái này là tụi em sai khi đã không nói trước với anh.

Ông Thắng giận dữ nói:

- Vợ chồng chú thím làm ăn gì kỳ vậy. Tôi đã tin tưởng nên đã giao cho tiền cho chú thím thay tôi trao cho bà con mình để có một cái tết đầy đủ. Thế mà bây giờ chú thím nói đã trao cho bà con xứ khác hoàn toàn không có trong danh sách của tôi. Ngay cả bà chín Sương là hoàn cảnh đặc biệt nhưng cũng không được một xu nào.

Lúc này, anh Tèo từ đám đông bước ra, đôi mắt đỏ ngầu vì uất ức. Anh nhìn vào mắt của ông Thắng rồi chất vấn.

- Ông có thương quê hương, bà con lối xóm thì tự mình đi trao số tiền ấy. Ông nhờ vả làm gì. Rồi bây giờ họ có nhận được đúng như mong muốn của ông không?

Anh Tấn nở một nụ cười nửa miệng, đầy khinh bỉ:

- Anh là cái thá gì mà lên tiếng? Một kẻ tiền án tiền sự, cu li thợ hồ, ăn nói xà lợ thì ai tin? Bà con nhìn đi, thằng Tèo đang ghen ăn tức ở với công đức của vợ chồng tôi đó. Làm từ thiện thì ở đâu khổ hơn thì giúp đỡ thôi. Cần thiết phải đúng nơi, đúng chỗ?

Cuộc cãi vã nổ ra nảy lửa. Mỗi lần ông Thắng hay anh Tèo đưa ra một sơ hở, chị Thuận lại khéo léo dùng cái lưỡi không xương để lèo lái. Chị khóc lóc, viện dẫn kinh kệ, rồi quay sang trách móc bà con:

- Trời ơi, tôi dốc lòng dốc sức vì cái xóm này, giờ bị người ta hiểu lầm, bà con không nói giúp tôi một lời sao?.

Sự thao túng tâm lý của vợ chồng chị Thuận ghê gớm đến mức những người dân chất phác bắt đầu dao động. Họ nhìn căn nhà khang trang, nhìn vẻ đạo mạo của anh Tấn, rồi nhìn lại vẻ bặm trợn của anh Tèo, họ lại cúi đầu im lặng. Kết quả, ông Thắng rời đi trong sự nghi ngờ, mất lòng tin, còn vợ chồng chị Thuận lại một lần nữa giành chiến thắng vang dội. Đứng trên bậc thềm cao, nhìn xuống anh Tèo bằng ánh mắt đắc thắng của kẻ cầm trịch cuộc chơi. Anh Tèo chỉ biết siết chặt nắm đấm, uất nghẹn nhìn sự gian trá tiếp tục ngự trị trên mảnh đất nghèo này. Sự đắc thắng của vợ chồng chị Thuận như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào công lý ở xóm Lá. Cả xóm im phăng phắc. Những người dân nghèo khổ, dù trong lòng bắt đầu gợn lên sự nghi ngờ khi thấy vợ chồng chị Thuận giàu lên bất thường nhưng trước sự đanh thép đầy lý lẽ ấy, họ lại chọn cách cúi đầu, tiếp tục tấy chạy anh Tèo vì sợ gieo nghiệp với người đức độ.

Nhưng rồi, cái kim trong bọc cuối cùng cũng lòi ra, không phải bởi sự điều tra của công an, mà bởi chính sự chủ quan khinh khỉnh của những kẻ gần mác đạo đức giả. Đêm ấy, xóm Lá chìm trong cơn mưa rào nặng hạt, vợ chồng Tấn tổ chức một buổi livestream “*đón trung thu cùng những đứa trẻ bất hạnh*” mục đích là để vùi vĩnh thêm tiền từ các mạnh thường quân. Các đứa trẻ xúm xít, ăn mặc rách rưới trong nhà của chị Thuận. Thực chất chúng là những đứa trẻ hàng xóm, diễn viên nghiệp dư, được đạo diễn là vợ chồng anh Tấn trả thù lao bằng những viên kẹo. Trong lúc anh Tấn đang nói đạo lý về giá trị của tình thương, lá lạnh đùm lá rách, đầy đạo đức nhân nghĩa thoát tục, chị Thuận sơ ý để điện thoại ở chế độ phát trực tiếp nhưng lại tưởng đã tắt. Chị hớn hờ lòi ra một chiếc hộp nhung tím, bên trong lấp lánh sợi dây chuyền, nhẫn, vòng vàng. Giọng chị lanh lảnh, khác hẳn vẻ thút thít thường ngày.

- Mấy đứa trẻ này diễn tốt đó anh, rất hồn nhiên. Hơn cả diễn viên chuyên nghiệp. Thôi! Xong rồi, tụi bây về đi. Ngày mai tới đây lấy bánh kẹo. Tuyệt đối không nói lại cho người lớn biết. Đứa nào nói, từ nay về sau tao sẽ không cho bánh.

Lũ trẻ hớn ra ra về. Chị còn nói thêm rằng.

- Số tiền này trích ra vài trăm mua kẹo bánh cho chúng còn lại đủ để mình sắm thêm chiếc xe SH. Còn dư thì để dành.

Anh Tấn quay sang cười khẩy, nói với chị:

- Nói nhỏ tiếng thôi. Người ta nghe bây giờ. Dân xóm Lá này ngu nhưng thính tai lắm. Còn bọn Mạnh Thường Quân mình cứ diễn thê thảm là chúng nó đưa tiền ngay thôi.

Họ không ngờ rằng, toàn bộ những lời lẽ bần thiêu đó đã vang dội qua loa phát của điện thoại, truyền thẳng đến hàng nghìn người đang xem trực tiếp và đặc biệt là đám thanh niên trong xóm vốn đã nghi ngờ từ lâu. Đến khi lau chùi vàng xong, định dọn dẹp đi ngủ, chị Thuận tá hỏa khi phát hiện ra, mình đã chưa kết thúc cuộc livestream.

Sáng hôm sau, xóm Lá rúng động. Đoạn video ấy lan truyền với tốc độ chóng mặt trên mạng xã hội. Hàng loạt tài khoản lớn chia sẻ lại kèm theo những lời lên án dữ dội. Cả cộng đồng mạng sục sôi phẫn nộ trước hành vi ăn chặn tiền của nhà những người nghèo khổ. Khi ánh nắng sớm mai vừa rạng, căn nhà mái thái khang trang của vợ chồng chị Thảo đã bị bao vây bởi hàng trăm con mắt hừng hực lửa giận của bà con lối xóm. Không cần anh Tèo phải lên tiếng, chính những bằng chứng rành rọt trên mạng đã tát thẳng vào mặt kẻ ngụy quân tử. Vợ chị Thuận lúc này mặt cắt không còn giọt máu, run rẩy trốn biệt trong nhà không dám ló mặt ra ngoài. Giữa đám đông đang phẫn nộ, người ta thấy anh Tèo lẳng lặng đứng từ xa. Anh không cười đắc thắng, chỉ khẽ thở dài một tiếng rồi quay lưng lên chiếc xe cà tàng rồi đi để tới chỗ làm như mọi ngày. Xóm Lá nghèo thật, nhưng giờ đây nó đã sạch bóng những kẻ nhân danh lòng tốt để hút máu người nghèo. Nghĩa tình thực sự, dù xù xì và gai góc như anh Tèo, cuối cùng cũng đã được trả lại vị trí xứng đáng của nó.

Tối đó vợ chồng chị Thuận đã livestream xin lỗi cộng đồng mạng, đồng thời sẽ trả lại tiền cho Mạnh Thường Quân. Chỉ còn lại câu chuyện của bà chín Sương kể về anh Tèo, một người đã âm thầm giúp đỡ những người nghèo trong suốt thời gian qua. Buổi sáng hôm sau chủ nhật, xóm Lá đón một cái nắng hanh vàng sau những ngày bão nổi, nhưng không khí lại lặng lẽ lạ kỳ. Không còn tiếng rao giảng đạo lý, cũng chẳng còn bóng dáng bộ đồ lam giả tạo của vợ chồng chị Thuận. Thay vào đó, người ta tìm đến nơi căn nhà xiêu vẹo của anh Tèo đứng chờ vợ giữa giữa hàng dừa bên kênh nước. Khi thấy anh Tèo đang lúi húi chặt dừa. Họ nhìn bờ vai thô ráp, chai sần vì sự làm thuê của anh, bờ vai mà bấy lâu nay họ phỉ nhổ, coi thường giờ đây trông vững chãi như một pho tượng đá giữa dòng đời đục trong. Bà Chín bước tới, nắm lấy bàn tay đầy sẹo của Tèo, bật khóc nức nở:

- Tèo ơi... Tụi già này mắt lòa, lòng ngu muội nên mới coi kẻ cướp là bồ tát, coi người hiền là quỷ dữ. Con đừng chấp trách bà con xóm mình nghen....

Tiếng bà Chín nghẹn lại, lan nhanh thành những tiếng sụt sùi của những người đàn ông, đàn bà lực điền vốn chỉ biết đổ mồ hôi trên đồng ruộng. Họ mang đến cho anh không phải tiền bạc mà là những nài chuối, trái xoài và mấy lời xin lỗi tận đáy lòng của họ. Anh Tèo đứng lặng thinh, gương mặt bặm trợn bỗng chốc co rúm lại, đôi mắt đỏ hoe cố ngăn những giọt nước mắt không rơi xuống. Anh chỉ biết gãi đầu, nói giọng cộc lốc như mọi khi để giấu đi sự xúc động:

- Thôi mà bà con... tui có làm được gì đâu. Chuyện qua rồi thì bỏ đi, miễn sao cái xóm mình no ấm là tui vui rồi.

Câu chuyện về vợ chồng chị Thuận và sự thật phơi bày qua đoạn livestream đã trở thành một bài học khắc cốt ghi tâm cho người dân nơi đây. Họ hiểu rằng, lòng tốt đích thực không nằm ở những bộ cánh lộng lẫy, những lời kinh kệ êm tai hay những lượt like ảo trên mạng xã hội. Nó nằm ở đôi tay rướm máu vì lao động, ở sự âm thầm sẻ chia khi hoạn nạn mà không cần ghi danh. Xóm Lá vẫn nghèo, nhưng từ nay, niềm tin đã được đặt đúng chỗ. Dưới những hàng bạch đàn ngả bóng, tình người xóm Lá lại nảy nở xanh rì, chân chất và bền bỉ như chính tâm hồn của anh Tèo vị bồ tát xù xì mang trái tim vàng giữa cuộc đời vàng thau lẫn lộn.

Quang Nguyễn